

MICHAEL BOND

Kto zastaví Paddingtona?

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čiernočierneho Peru

Ilustrovala Peggy Fortnum

KTO ZASTAVÍ
PADDINGTONA?

KTO ZASTAVÍ PADDINGTONA?

Michael Bond

Ilustrovala Peggy Fortnum

slovar

Text copyright © Michael Bond 1964
Illustration copyright © Peggy Fortnum
Translation © Miroslava Gavurová, Ján Gavura 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Michael Bond: *Paddington Marches On*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Collins imprint of HarperCollinsPublishers Ltd., London v roku 1998, preložili Miroslava Gavurová a Ján Gavura.

Jazyková korektúra Dominika Mikušková

Editorka Dáša Jajcayová

Vydalo vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tlač KASICO, a. s., Bratislava

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-4247-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

OBSAH

1. Paddington a „mrazivý dotyk“	7
2. Slávnosť ako žiadna iná	27
3. Paddingtonovo veľké upratovanie	47
4. Záhadný zájazd pána Grubera	66
5. Paddington zachraňuje situáciu	86
6. Deň pri mori	106
7. Nečakaná oslava	127

Prvá kapitola

PADDINGTON A „MRAZIVÝ DOTYK“

Paddington stál na prahu domu na ulici Windsorské záhrady 32 a zhlboka sa nadýchol ranného vzduchu. Vykúkal cez škárku medzi kapucňou hrubého kabáta a žiarivo sfarbeným šálom, ktorý mal tesne omotaný okolo krku.

Aj z toho kúska tváre, čo bolo vidieť za akosi nezvyčajne bielymi fúzikmi, sa dalo odčítať prekvapenie a rozrušenie z pohľadu, ktorý sa mu naskytol.

Cez noc sa počasie veľmi zmenilo. Kým včera bolo ešte príjemne, na začiatku januára to vyzeralo takmer ako na jar, teraz všetko zahalila vysoká snehová pokrývka, ktorá mu siahala až po okraj gumených čižmičiek.

Ranné ticho rušilo len štrnganie riadu po raňajkách, ktorý pani Birdová a pani Brownová usilovne umývali v kuchyni. Inak jediným znamením, že nie je na svete sám, boli vrchnáky fliaš s mliekom, ktoré trčali zoradené spod snehu na prahu vchodových dverí, a stopy pošťára, čo tu bol skoro ráno.

Paddingtonovi sa sneh páčil, no ako sa tak díval

na ulicu, takmer dal pani Birdovej, gazdinej Brownovcov, za pravdu, že niekedy aj dobrého môže byť priveľa. Odkedy Paddington býval u Brownovcov, už viackrát zažil *mrazivý dotyk*, ako pani Birdová volala náhle ochladenie, nespomínal si však, že by niekedy napadla taká hrubá a súvislá vrstva vrždiaceho snehu.

Tak či onak, Paddington nepatril k medveďom, ktoré by si nechali ujstť dobrú príležitosť, takže zanedlho už za sebou zatváral dvere a kráčal okolo domu tak rýchlo, ako len vládal, aby celú situáciu preskúmal. Okrem toho, že sa črtala vyhliadka guľovačky, tešil sa, že si vyskúša nové gumáčky. Od Vianoc, keď mu ich pani Brownová darovala, čakali v jeho izbe práve na túto chvíľu.

Len čo Paddington dorazil ku kapustovej hriadke pána Browna, začal si labkami zhrŕňať sneh a robiť gule, ktoré skúšal hádzať do podpery sušiaka na bielizeň. Niekoľko väčších gúl však takmer trafilo susedný skleník, Paddington sa teda radšej rýchlo sústredil na dôležitejšiu úlohu postaviť snehuliaka, a tak sa do Windsorských záhrad znovu vrátil pokoj.

Po chvíli, keď akurát vrchnáčikmi od limonády ozdoboval snehuliakovi hlavu, ticho odrazu prerušil rámus neďalekého okna, ktoré sa rozletelo do korán.

„Medved!“ zahrnel akýsi nahnevaný hlas. „Si to ty, medved?“

Paddington od strachu poskočil, nadvihol si kapucňu hrubého kabáta a zbadal suseda Brownovcov, ako sa vykláňa z okna spálne. Pán Curry mal na sebe pyžamo a župan a zdalo sa, že polovicu tváre má schovanú za veľkou bielou vreckovkou.

„Už nehádzem gule, pán Curry,“ rýchlo vysvetľoval Paddington. „Namiesto toho robím snehuliaka.“

Na prekvapenie malého medveďa, keď si pán Curry tvár odkryl, pôsobil nezvyčajne priateľsky. „To je v poriadku, medveď,“ zavolať zmierlivo. „Nehnevám sa. Len som ťa chcel poprosiť o láskavosť. Mohol by si si zarobiť 10 pencí na žemličku.“

„Mám nádchu v doze,“ pokračoval pán Curry, keď sa Paddington vyštveral na škatuľu a nakúkal ponad plot.

„Nádchu v dóže, pán Curry?“ zopakoval Paddington prekvapene. Nikdy nepočul o tom, že by mal niekto nádchu v dóže, takže sa vyjavene díval na okno.

Pán Curry sa zhlboka nadýchol. „Nie v doze,“ povedal, ťažko prehltol a s veľkou námahou zopakoval. „Mám plný dnos. A akoby to nestačilo, zamrzol mi aj systém.“

Paddington počúval pána Curryho a čoraz viac sa ho zmocňoval nepokoj, pri poslednej informácii však takmer spadol zo škatule. „Zamrzol vám systém?!“ zvolal. „Poprosím pani Birdovú, nech pošle po doktora MacAndrewa!“

Pán Curry pohľadavo odfrkol. „Nechcem lekára, medveď,“ povedal nahnevane. „Chcem inštalatéra.“

Nezamrzli mi trúbky v tele. Zamrzlo mi vodovodné potrubie. Nemám dosť vody, aby som si naplnil termofor.“

Keď Paddingtonovi pri nohách pristál ťažký predmet zabalený do papiera, na tvári sa mu zračilo mierne sklamanie.

„To sú kľúče od mojich vchodových dverí,“ vysvetľoval pán Curry. „Daj ich pánovi Jamesovi, nášmu opravárovi. Povedz mu, aby okamžite prišiel. Budem ležať v posteli, ale môže si otvoriť. A povedz mu, aby nenarobil priveľa hluku – možno budem spať. A nieže sa cestou zdržíš v pekárni, inak svojich desať pencí neuvidíš.“

Pán Curry si ešte niekoľkokrát silno vyfúkal nos a s rachotom zaplesol okno.

Pán Curry bol svojím lakomstvom povestný v celom okolí. Rád ľuďom sľuboval odmenu za to, že preňho urobia nejaké službičky, ale vždy, keď prišiel čas na platenie, akoby sa pod zem prepadol. Paddingtona premklo zlé tušenie, že to tentoraz dopadne rovnako. Ešte chvíľu sa díval na prázdne okno, potom sa otočil a pomaly vykročil k domu pána Jamesa.

„Curry!“ skríkol pán James vo dverách a zhora upieral zrak na Paddingtona. „Povedal si Curry?“

„Áno, pán James,“ povedal Paddington a zo slušnosti si nadvihol kapucňu. „Má zamrznutý systém a nevie si naplniť termofoor.“

„Smola,“ odvetil pán majster bez súcitu. „Dnes ráno mám plné ruky práce s vlastným potrubím, nie to aby som sa babral s potrubím pána Curryho! Okrem toho, dobre poznám tie jeho malé prácičky. Ešte mi nezaplatil za tú poslednú, čo som preňho robil – a to bolo pred polrokom. Odkáž mu, že skôr než sa do niečoho pustím, chcem vidieť farbu jeho peňazí, a aj potom si to ešte dvakrát rozmyslím.“

Paddington bol zo slov pána Jamesa nesmierne sklamaný. Z toho mála, čo si pamätal, peniaze pána Curryho mali zvyčajne dosť zašlú farbu, akoby ich dlho skrýval zamknuté. Paddington si bol istý, že keby ich pán James videl, určite by mal ešte menšiu chuť čokoľvek spraviť.

„Niečo ti poviem,“ dodal miestny majster, lebo ho obmäkčil výraz na Paddingtonovej tvári. „Počkaj chvíľu. Keď vidím, akú cestu si meral v takom snehu, pozriem sa, čo preňho môžem urobiť.“